

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica vameşului şi a fariseului

Coborârea Mea cuvânt pe pământ se aude venind şi se aşează în carte şi se împarte apoi, şi este măreaţă venirea Mea cea de acum, şi îngerii Mei o slujesc pe ea, iar tu, poporul Meu, Îmi eşti sălăşluire, Îmi eşti adăpost şi Îmi eşti mărturisitor.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi Mă vestesc cuvânt peste pământ şi grăirea Mea de azi e atât de dulce, cât nu se aşteaptă omul de dulce! Am grăit cu tărie de cuvânt prin prooroci şi Eu Însumi apoi acum două mii de ani, ca să se înfierize păcatul şi să-l eliberez de el pe om prin credinţa lui în venirea Mea cu învierea celor păcătoşi, dar întotdeauna cei plini de sine şi iubitori de păcat s-au răsculat ca nişte stăpâni, ca nişte drepti, şi au dat pe Domnul şi pe prooroci şi pe sfinţi la pedeapsă şi la vină, căci diavolul ştie că Eu i-am zis omului să stăpânească peste pământ şi peste cele de pe pământ, dar se face că uită că am zis să-L iubească omul pe Dumnezeu cu toată fiinţa sa şi să nu ia în deşert numele Domnului, iar dacă omul n-a ascultat aşa, s-a făcut vrăjmaşul Meu apoi.

O, poporul Meu, îi place omului să se creadă al Meu pe pământ, dar dacă el nu se face Mie plăcut, zadarnic nădăjduieşte el că este al lui Dumnezeu. Aduce jertfă omul în numele Domnului şi face mult bine şi se împarte cât îi place lui, dar dacă el nu se face plăcutul Meu, iubitul Meu prin iubirea Mea din el, nici jertfa lui nu este plăcută Mie. O, trebuie să se umilească mult omul prin lucrarea jertfei. E de ajuns să nu se facă plăcut celor din jur cu firea lui, cu aluatul ei cel omenesc, şi, gata, jertfa lui nu este plăcută lui Dumnezeu. O, cât de dureros am strigat prin profeţi către cei îngâmfaţi ai lui Israel, care se răzvrăteau mereu împotriva Domnului şi al căror cap era bolnav, la fel şi inima! Strigam la ei cu tărie de cuvânt şi le spuneam: *«M-am saturat de arderile de tot ale voastre şi nu am plăcere de la ele. Cine vi le cere pe acestea? O, nu-Mi mai aduceţi jertfe deşarte! Urgisesc tămiierile voastre şi adunările la praznice şi nu pot să mai îndur fărădelegea aceasta şi au ajuns Mie povară acestea. Ajunge! Îmi întorc privirea în lături când ridicaţi spre Mine mâinile. Când înmulţiţi rugăciunile nu vreau să le mai ascult, că aveţi sânge pe mâini. Spălaţi-vă şi curăţiţi-vă! Sfârşiţi cu răul înaintea Mea şi căutaţi cu dreptatea şi cu mila spre cel sărman şi apăsător, ca să vă curăţ de păcate şi să vă bucuraţi de bunătăţile Mele, iar dacă nu veţi vrea, veţi fi tăiaţi, căci gura Mea grăieşte aşa».*

O, fiilor, dacă omul nu se face plăcut lui Dumnezeu, nici jertfa lui nu-I este Domnului plăcută, şi trebuie umilinţă mare în om, măi fiilor. Am arătat în vremea aceea învăţătură multă peste mulţi şi am spus despre un fariseu şi despre un vameş, care se rugau într-o zi în templu, fiecare în felul lui. Fariseul a adus Domnului mulţumire pentru faptele lui cele bune, care în mintea lui îl ridicau deasupra vameşului, şi spunea el aceasta înaintea lui Dumnezeu, iar vameşul a adus Domnului pocăinţă pentru păcatele lui şi jale cu inima pentru cerere de milă asupra lui, şi iată jertfă plăcută Mie: umilinţa inimii omului, care-şi osândeşte păcatul său.

O, poporul Meu, e dulce grăirea Mea de azi cu omul, e dulce cât nu se aşteaptă omul să audă din gura Mea, dar acum este vremea iubirii dintre Mine şi om, dintre Mire şi mireasă, şi tot aşa dau să grăiesc şi cu omul şi să-l îmbiu spre pocăinţă şi spre umilinţă şi spre iubire de Dumnezeu apoi. Se mângâie omul cu cele ce zice el că face în numele Meu şi înaintea Mea şi a oamenilor, dar nu aceasta îl eliberează pe el de păcatele lui, ci numai întristarea inimii după Dumnezeu, numai umilinţa şi pocăinţa mereu, numai acestea îl fac pe om plăcutul Meu, şi apoi îl fac sfânt. Sfinţii Mei nu se mai gândeau la nimic pe pământ, decât la păcatele lor şi la Dumnezeu ca să-i ierte pe ei, şi apoi la înţelepciunea cea de sus, care venea cu har peste ei prin gândirea lor la Dumnezeu. A fost un sfânt pe pământ care avea în chilie o icoană a celor din cer şi a luat-o pe ea şi a aşezat-o în fereastra cea mică a chiliei ca să nu mai vadă el pe cele de afară şi să-şi încânte şi

să-și bucure ochii și inima, ci numai pe Domnul să-L vadă cu ochii și cu inima lui, și așa își lucra el la mântuirea lui de păcat și așa își odihnea pacea inimii și nu altfel.

O, trebuie trudă multă pentru ființa lui Dumnezeu înăuntrul inimii și a vieții omului. Trebuie stăruință pentru aceasta, trebuie cât nu gândește omul de mult aceasta. Trupul ostenește tot mai mult când are prea puțin pe Domnul în el, căci Domnul este Dumnezeu puterilor, iar omul trebuie să-și facă în el putere numai prin multul stat al Domnului în el. Se cunoaște pe dinafară cât Îl iubește omul pe Dumnezeu, iar cele ce intră în om îl dovedesc pe el cât își caută în el sălaș Domnului.

Te-am învățat, popor al venirii Mele de azi, și tot așa l-am învățat și pe om, să se oprească de la cele ce nu-l sfințesc pe el și am spus: oprește-te, omule, de la mâncatul de carne și de cele ce ies din carne! Oprește-te, omule, de la mâncatul de pește ca să poți fi curat de păcat, căci apele s-au întinat cu toate păcatele de pe pământ și peștele se scaldă în păcatele de fiecare zi ale omului și în carnea omului și se ating de om cele din ape și-i iau puterea de sfințenie și-i iau lui voința și-i iau păsarea de suflet și rămâne numai trup omul, căci ceea ce mănâncă, aceea este omul. I-am spus omului să se uite la Mine, și așa să fie și el la înfățișare, căci trebuie să semene cu Mine omul, nu cu lumea cea despărțită de Dumnezeu. O, i-am spus omului să lepede cu totul desfrânarea în trupul lui și pofta cea păcătoasă a lui și a inimii lui, și l-am învățat să sfințească așa pământul cu călcătura lui, că e plin pământul de pașii omului păcătos, care arde pe unde merge, și plânge pământul la Mine și-Mi spune de greutatea de pe el, care dă să-l afunde în jos. I-am spus omului să nu se mai însoare, să nu se mai mărite, că face aceasta pentru păcatul trupului său, nu pentru Dumnezeu, nu pentru mântuirea lui. I-am spus omului să fie curat și să se pregătească pentru Cel curat, pentru Domnul în el, pentru cele sfinte, care se dau celor sfinți.

O, i-am arătat omului toată calea lui spre întoarcerea la Mine, și i-am arătat în vremea aceas-ta mai mult decât oricând să nu iubească pe nimeni pe pământ ca și pe Dumnezeu, căci Domnul nu poate să fie iubit cu jumătăți de măsură. O, îi place omului să se creadă al Meu pe pământ, dar dacă el nu se face plăcutul Meu, iar Eu plăcutul lui, zadarnic îi place lui să se creadă al Meu. Nu are omul îndrumător, nu are oglindă în care să vadă chipul pe care trebuie să-l poarte. E nevoie de oameni iubitori de Dumnezeu cu mare umilință în ei, cu mare grijă să nu se creadă ca fariseul din parabolă, care s-a crezut plăcutul Meu. O, e nevoie de oameni sfinți cu viața și cu înfățișarea, ca să vadă oamenii și să se ia după cineva văzut, care-L împarte pe Dumnezeu la cei neputincioși cu credința și cu fapta. E nevoie de slujitori sfinți ca Dumnezeu, care să-L împartă celor sfinți pe Domnul, și nu celor ce stau în păcat, și cu multă cumințenie și taină să lucreze ei aceasta, că pe pământ toate cărările duc la moarte, duc la deșertăciunea vieții și la păcat, iar cei ce vor să-și scape viața spre Domnul au nevoie de călăuzitori smeriți cu inima și cu fapta și cu bucuria inimii, căci mântuirea e lucrare cu mare stăruință până la sfârșitul a toate, pentru ca toate apoi să se facă noi, cer nou și pământ nou așteptând toate, căci făgăduința a fost făcută, iar Dumnezeu a fost mereu adevărat prin jurământ și prin făgăduință, precum este scris. Amin.

O, fiilor, toate câte sunt și se lucrează de om pe pământ, nasc în Mine învățătură peste om. Așa am lucrat în toate vremile omului și am dat să-l trezesc la învățat și să-l ajut și să-l așez pe calea lui cu Mine. Fericit cel ce M-a primit și M-a ales când i-am bătut în poartă, când am venit să-i dau! Nu mai dă omul de Mine pe pământ! Vin din cer la el și bat la poarta lui să-Mi deschidă și ca să stau cu el în casa lui în vremea aceasta grea pentru cel ce voiește să aibă viața lui întru Mine. Să-Mi dea omul primire și hrană și iubire să-Mi dea!

Iată, e vreme cu ger și cu neaua cea multă a iernii și n-au păsărelele hrană, fiilor. Faceți aco-perișuri mici și puneți sub ele hrană ca să se adune păsărelele la mânuța voastră cea dăruitoare pentru viața lor. Cum le primiți pe ele așa Mă primiți pe Mine, fiilor. Așa vin și Eu la voi, cum vin ele în zbor spre streășinile căsuțelor voastre ca să caute la voi iubire și milă și hrană fiindcă sunteți ai Mei, și să mulțumească lui Dumnezeu pentru purtare de grijă spre ele, iar Eu trebuie să vă învăț aceasta și să faceți voi așa. Sunt păsărele care nu pleacă nici iarna și stau și atunci pe

lângă voi, așa cum Eu stau mereu cu voi și nu plec. E pildă adâncă aceasta ce vă spun Eu acum, și mare mulțumire aduc cerului păsărelele pentru toată grija voastră de ele. Aveți grijă de ele pe pământ, fiilor, iar Eu am grijă de voi în cer și vă aduc pe pământ grija Mea de voi. Bucuria aceasta să vă fie împletită cu multă umilință și mereu umilință, fiilor, căci cei ce fac fapte bune pe pământ se bucură de ele, se laudă cu ele înaintea Mea și așteaptă plată de la Mine, așa cum fariseul s-a lăudat ce face și ce este el înaintea Mea față în față cu cel nevrednic, cu vameșul cel ce-și zdrobea pieptul cu umilință și cu pocăință, cerând mila Mea peste el.

O, fiilor, mult cuvânt am și mult aș deșerta peste voi, că voiesc să luați de la Mine, dar voiesc să ia oamenii învățătura Mea de pe masa Mea cu voi, grăirea Mea cea dulce, atât de dulce, cât nu se așteaptă omul de dulce. Voiesc să-l înduioșez pe om, că n-are omul în inimă duioșie. Ridică omul mâna împotriva altui om, și n-are omul duioșie dacă face așa. Se răzbună om pe om, se sapă unul pe altul, se iau la întrecere unul cu altul în rele și în bune, și n-are omul duioșie dacă face așa. Duhul duios îl umple pe om de iubire și de milă și de răbdare; el nu lasă omul să se răzbune, căci umilința din om nu cunoaște aceasta, nu poate face răzbunare, ci rabdă iubind și umilindu-se spre vină, ca să nu pună vina peste semeni. Așa este Duhul lui Dumnezeu, și numai binecuvântare împarte el, numai iubire pentru ură, numai iertare pentru vină și pentru lovituri, numai bunătate pentru cei ce dușmănesc, numai răbdare sfântă în toate, măi fiilor.

O, fiilor, cuvintele voastre să vă fie de mângâiere unii altora, atât de dulci să vă fie ele, că mulți pe pământ folosesc cuvintele ca săbii, și aceia sunt lipsiți de înțelepciunea iubirii. Vă povățuiesc și de jos, numai să pricepeți voi trecerea Mea spre voi ori de câte ori se naște în Mine învățătură peste voi din ceea ce văd ca să lucrez apoi, căci Eu de aceea stau cu voi, ca să vă veghez și ca să lucrez peste voi facerea cea de la Mine, fiilor. Voiesc să învețe toți cei ce iau de la voi învățătura Mea vouă și lor, voiesc să învețe toți peste ei lucrarea de nou Ierusalim și intrarea Mea la ei pe calea aceasta. E vremea venirii Mele cuvânt pe pământ pentru cei credincioși, care Mă împart, ca să rămână scrisă și auzită pe pământ venirea Mea pentru pregătirea celor ce cred ca Avraam în întoarcerea Mea cea de azi de la Tatăl la om ca să-i scap pe mulți de amestecarea cea de pe pământ. Amin.

Am stat cu voi în cuvânt, că am adăpostire la voi, fiilor. O, aveți grijă de păsărelele cerului când vin ele la voi după îngrijire în vreme de lipsă de hrană când neaua a acoperit pământul, și, în sfârșit, aveți grijă de venirea Mea la voi când Eu vin să vă îngrijesc pe voi, când vin din cer ca păsările cerului în zbor, când Eu vin la voi să vă aduc hrană cerească vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*23 ianuarie/5 februarie 2012*